

به نام خدای مهربان

سری جدید

۳

خیاان
و حشنت

تومی دونبوند ترجمه‌ی فرزانه کریمی

یک قدمی مرگ

زمانه نوجوان
ترسناک / طنز

شهردار اسنیر

شهردار خیابان وحشت، عالی جناب اتو اسنیر، آدمی «معمولی» است. ولی نقشه های توطئه آمیزی برای اهالی طرح می کند که از کار هر هیولایی هیولایی تر است!

لوک واتسون

با اشتیاق در سرآفرینی که برای ماجراجویی دارد، شبیه بیشتر پسرهای هم سن و سال خودش است، البته با این تفاوت که او گرگینه هم هست. اگر چیزی ناراحتش کند، خیلی خوب از خود واقعی اش دور می شود!

دیکسون

نوجه ی کودن اسنیر است که برای تغییر چهره و تبدیل شدن به هر آدم، شیء یا موجود دیگری استعداد چشمگیری دارد. تنها نشانه ای که معلوم می کند او خودش است یک نوار مشخص سبزرنگ است.

کلو فر

مومیایی پر شر و شوری که از قرن ها پیش ساکن خیابان وحشت بوده است. در گذشته های دور، در هنرهای رزمی تخصص پیدا کرده که خیلی وقت ها به دردش می خورد.

ریسوس نگتیو

مثلاً پسر مادر و پدری خون آشام است، اما ژن خون آشامی را از آن ها نگرفته و به همین دلیل، خون کسی را نمی خورد و به شکل خفاش هم در نمی آید و این چیزی است که خیلی ناراحتش می کند.

نیلز فر

هرچند دخترش، کلو، را خیلی خیلی دوست دارد، ولی یک مومیایی به تمام معنا بی مغز است!

خیابان وحشت

جایی که موجود ترسناکی باشد کاملاً طبیعی است...

- ۱ قطار ارواح
- ۲ خانه‌ی اشباح
- ۳ فروشگاه ایفا
- ۴ عمارت اسنیر
- ۵ خانه‌ی کلو
- ۶ گورستان
- ۷ خانه‌های ریسوس و لوک

فهرست

تبعیدی

- بخش ۱: اتاق امن ۱۳
- بخش ۲: گردهمایی ۲۲
- بخش ۳: تخریب ۳۳
- بخش ۴: نگهبان دروازه ۴۳
- بخش ۵: حقیقت ۵۳

کج دست

- بخش ۱: گربه ۶۷
- بخش ۲: فرار ۷۷
- بخش ۳: مهمان ۸۷
- بخش ۴: سرداب ۹۷
- بخش ۵: اعتراف ۱۰۸
- ورق بزنید ۱۱۷

تبعیدی

بخش ۱

اتاق امن

زامبی زیر باران تلوتلو می خورد و یکی از پاهایش را پشت سرش روی زمین می کشید؛ نقشه‌ی پلیدش هر چه بود، پایش نمی خواست با او همراهی کند. با این حال، آن عضو کج و معوج ترتیب گام‌ها را حفظ می کرد.

صدای پا، کشیده شدن... صدای پا، کشیده شدن... صدای پا، کشیده شدن

چون باران سیل آسای موهای چرب و نمدمانند هیولا نفوذ کرده بود، خانواده‌ی کاملی از سوسک‌های سیاه از زندان

چندش آورشان آزاد شده بودند و از صورت آبله روی زامبی پایین می آمدند. هیولا زبان ارغوانی رنگ و باد کرده اش را بیرون آورد تا آن خوردنی های غیرمنتظره را قاپ بزند، توی دهانش له شان کند و از ترکیدن آن ها زیر دندان هایش لذت ببرد. و در همین حال و هوا، همچنان پیش می رفت.

به سختی تلاش کرد تا از ورای آن باران سیل آسا چیزی را ببیند، و بالاخره کره ی سفید چشمش، که مدام مایعی از آن بیرون می زد روی چهره ای متمرکز شد؛ سه خانه آن طرف تر، پسر بچه ای معصومانه کنار پنجره ی باز اتاق نشیمن خانه شان نشسته بود. هیولا به دهانش پیچ و تاب داد - مثلاً لبخند زده بود - و بعد، تندتر از قبل راه افتاد.

پسرک زامبی را نمی دید و صدای نزدیک شدن او را هم نمی شنید. رویش به طرف شکارچی نبود؛ به صفحه ی تلویزیون نگاه می کرد و محو دلقک بازی های مجری پر طرفداری بود. هیولا دستش را دراز کرد - از زخم های باز روی دستش، چرک بیرون می زد - و با ناخن های درازش به شانه ی پسرک چنگ انداخت.

لوک واتسون فریاد زد: «دوگ!» و فوری برگشت تا رو در روی دوست زامبی اش قرار گیرد. «اوضاع چطور است؟»

موجود عجیب و غریب با خوشحالی جواب داد: «عالی عالی، ژینگولو کوچولو!» موهای خیس و بی حالت را از جلوی چشم هایش کنار زد. «برای سرحالی اول صبح بیرون آمده ام.» نگاه لوک به طرف ابرهای خاکستری و پرتلاطمی برگشت

که آسمان را پُر کرده بودند. گفت: «برای این منظور، هوای خیلی خوبی نیست. می خواهی پیش من بیایی تا زیر باران نمایی؟» دوگ جواب داد: «ممنونم اما نه، رفیق قدیمی. تو که بهتر از این رگبار باحال نمی توانی ساس ها را از کله ها بیرون بکشی. خدا کند حالا حالاها تمام نشود.»

لوک گفت: «بگذار بینم اوضاع چه جور است.» ترکه ای را از روی زمین قاپ زد و آن را رو به دیوار و جلو آینه ی جادویی تکان داد. نمایشی که تماشا می کرد - برنامه ای به نام ترس طلاست - ناپدید شد، و به جای آن یک زامبی روی صفحه ظاهر شد که گزارشگر وضعیت آب و هوا بود.

دوگ فریاد زد: «هی! او میچ فلش است! مجری محبوب من!» دوتایی مشغول تماشای برنامه شدند و گزارشگر حرف هایش را این طور تمام کرد: «... هوای طوفانی همچنان ادامه خواهد داشت، بار گبارهای تگرگ و صاعقه های متناوب. به طور خلاصه باید بگویم که روز زیبای دیگری در خیابان وحشت!»

دوگ با خودش گفت: «تگرگ؟» به آسمان نگاه کرد. «هیچ وقت ندیده بودم که -»

قبل از آن که زامبی بتواند جمله اش را تمام کند، بارش تگرگ شروع شد و دانه های تگرگ، که هر کدام به اندازه ی یک سیب زمینی بودند، با سروصدا و هیاهو از آسمان پایین ریختند. دوگ همچنان به گلوله های گول پیکر نگاه می کرد که پشت سر هم و زنجیروار از آسمان پایین می آمدند.